

Guió de la cerimònia fúnebre

Música: (Entrada del fèretre)

Benvolguts a tots i totes,

En aquets moments de dol, ens hem reunit tots per acomiadar en, una persona estimada que ens ha deixat (inesperadament). Amb aquest acte volem donar testimoni del seu pas per les nostres vides i retre-li homenatge. Un homenatge que és, per sobre de tot, de respecte i de l'estimació sincera i profunda que li hem tingut sempre. També som aquí, però, per fer costat a la família del/la i concretament (si cal nom muller/marit, fills/filles, ...) i expressar-los el nostre condol i la nostra solidaritat en aquest moment tan dolorós. En /La era el nostre amic; tots sentim el dolor pel buit que deixa a les nostres vides.

[Lectura d'un poema breu. Opcional]

[La part que segueix es pot fermés breu si hi ha lectures pensades i una biografia del difunt una mica llarga i substancial]

Música:

Valorem sincerament aquesta trobada en aquest moment cabdal de la persona, quan l'acomiaem i recordem junts, en silenci, tantes hores viscudes, unes amb més intensitat que les altres, els moments de joia i d'alegria que hem compartit, però també els plors i les sofrències viscudes plegats. Néixer i morir són dues realitats ben humanes, ben naturals i plenes de les emocions més fortes que podem experimentar.

Som aquí perquè els lligams de família, d'amistat o de veïnatge amb el/la són més forts que la mort i perquè com a amics, volem estar junts en els moments àlgids de la vida i volem estar a prop. Colze a colze amb la família del difunt. El buit que deixa la mort sols es pot alleugerir amb l'amistat, la companyia i l'afecte dels que som aquí. I, també mantenint sempre viu en nosaltres el record de que ens ha deixat.

És aquesta la gran lliçó que aprenem sempre quan la mort ens mira de cara, quan la mort irromp de sobte i es creua en el nostre camí. La lliçó que ens porta a preguntar-nos el perquè d'una pèrdua tant sensible, que ens sembla sempre gratuït i irreparable i davant la qual no hi ha mai arguments ni raons suficients que ens consolín: ni la malaltia, ni l'edat ni la mala sort d'un moment que trenca de cop els projectes i que ens fa preguntar-nos pel sentit de tota la nostra vida.

Però som éssers humans i aquesta és la nostra grandesa, per sort i per desgràcia. Som éssers humans amb sentiments, capaços d'estimar, de plorar, de sentir l'absència i l'enyorança que hi ha sempre en el dol. Un dol que se'ns fa més portador en la mesura que el podem compartir amb les persones que estimem. Som éssers humans capaços també de recordar i de retenir en el pensament les escenes que formen part de la nostra vida, del camí que anem recorrent, sempre al costat d'éssers estimats.

Som éssers humans, en definitiva, capaços de construir la memòria del que hem viscut i de compartir aquesta memòria amb els altres, amb la família, amb els amics/gues, amb els companys/es.

És aquest gran valor, la memòria individual i col·lectiva, la que permet que després de la mort, les persones estimades continuïn essent presents en nosaltres. La que permet mantenir un lligam inesborrable.

Una memòria feta de records, d'escenes viscudes. D'anècdotes de vegades banals, de vegades carregades de gran simbolisme i emocions. Una memòria feta de paraules, de músiques, de gestos, d'olors i d'imatges que donen sentit a una vida.

[Biografia de la persona difunta]

Música:

[Lectures i parlaments]

Comiat

Hem arribat al final d'aquest breu acte d'homenatge a, i aquesta és la memòria que perviurà sempre d'ell. La que mantindrà viu el seu llegat, el seu exemple i el seu record entre nosaltres.

Ens posarem drets per acomiadar-nos de, i en nom de la família, voldria donar-vos les gràcies per la vostra presència, la vostra companyia i donar el dol per acomiadat.

Música: (Retirada del fèretre)